

Obec **Vlastibořice**

Obecní zpravodaj – červenec–září 2015

01 — Vlastibořické Setkání rodáků – ohlédnutí / **02** — „Jelen“ a koloběžky
03 — Kronika / **04** — Zkuste bezinkový likér / **05** — Ohlédnutí za Sokolským létem

Ukázat, že to jde...

Existují pro Milana Jelínka nějaké limity? Posuďte sami v dnešním speciálu...

Infokoutek

Sběr nebezpečných složek komunálního odpadu

Vážení občané, Váš obecní úřad ve spolupráci se Severočeskými komunálními službami s. r. o. pořádají **15. listopadu 2015** sběr nebezpečných složek komunálního odpadu.

Sběr bude prováděn ambulantním způsobem, tj. pojezdovou sběrnou, která bude přistavena **podle časového rozpisu na předem označeném stanovišti** (info leták). Odpady budou přebírány kvalifikovanými pracovníky naší společnosti.

Přijímány budou následující druhy odpadů

- Léky všeho druhu včetně mastí
- Domácí kapalně i tuhé chemikálie (ředidla, kyseliny, louhy, vývojky a ustalovače, chemické
- Přípravky na ochranu rostlin, hubení plevelů a škůdců atd.) **Vše řádně označené!**
- Zbytky starých barev, obaly od barev
- Kompletní Televizory, PC, monitory, tiskárny, ledničky, drobné elektrozařízení, zářivky
- Všechny druhy akumulátorů včetně elektrolytu, baterií a článků
- Upotřebené motorové oleje (v uzavřených nádobách do 30 l)
- Olejové filtry a další zaolejovaný materiál

Nebudou přijímány následující druhy odpadů

- Odpad stavebního charakteru
- Eternit, azbest, asfalt
- Stavební omítky, lepidla, směsi atd.

Způsob přebírání odpadů

- a) Odpady budou předávány občanem na označeném stanovišti osobně pracovníkům zajišťujícím sběr. Je zde zakázáno odkládat odpady před příjezdem mobilní sběrnou!
- b) Občané předloží před předáním odpadu občansky průkaz, podle kterého bude zjištěna adresa.
- c) Nebude přijat odpad, který bude umístěn na stanoviště před příjezdem mobilní sběrnou nebo po jejím odjezdu.
- d) Sběr bude probíhat pod dohledem zástupce městského / obecního / úřadu.

Další informace poskytne Váš městský / obecní / úřad nebo přímo pracovníci Severočeských komunálních služeb s. r. o. na telefonním čísle 483 312 403.

Severočeské komunální služby s. r. o.
Marius Pedersen Group

Velkoobjemový kontejner

Kontejner je v měsíci říjnu umístěn na Jivíně a je otevřen každou sobotu od 11 do 12 hodin. Otevření v jiné časy je možné po telefonické domluvě s p. Bittnerem – tel.: 604 746 955.

Obecní úřad – aktuální informace

Výsledky hospodaření k 31. 8. 2015

Daňové příjmy 3.270.033,81 Kč
Nedaňové příjmy..... 698.242,92 Kč
Kapitálové příjmy..... 4.250.00 Kč
Přijaté transfery 1.423.635,92 Kč

Příjmy celkem 5.396.162,65 Kč

Běžné výdaje..... 4.139.504,21 Kč
Kapitálové výdaje 1.238.948,55 Kč

Výdaje celkem 5.378.452,76 Kč

Zůstatek na běžném účtu
k 31. 8. 2015 5.611.307,84 Kč
Zůstatek na účtu ČNB
k 31. 8. 2015 24.475,62 Kč

Zůstatek celkem 5.635.783,46 Kč

Informace z evidence obyvatel k 09. 09. 2015

Přihlášení k TP:

Bílková Nikola,
Vlastibořice 27 (21. 8. 2015)

Kubát Josef,
Vlastibořice 9 (24. 8. 2015)

Brzobohatá Jaroslava,
Vlastibořice 9 (9. 9. 2015)

Odhlášení z TP: beze změn
Zemřelí: beze změn

Počet obyvatel k 09. 09. 2015

285

Životní jubilea

V červenci oslavil
pan Svoboda František 70 let.

Slovo úvodem

Martin Beksa
starosta

Vážení spoluobčané,

léto uteklo jako voda. Nepamatuji si, že bych zažil teplejší, slunnější a sušší léto, než bylo toto. Pokud se budou taková horká léta opakovat, bude nutné se zamyslet například nad tím, jak lépe a **šetrněji hospodařit s pitnou vodou**, zda nebudovat vydatnější zdroje vody pro zalévání, koupání, retenci vody v krajině. Také se mnou jistě budete souhlasit, že provozní **vylepšení nádrže ve Vlastibořicích** bude užitečné. Letos bylo koupání a vyžití dětí ve vodní nádrži nenahraditelné. Pokud počasí dovolí, proběhne na podzim vypuštění nádrže za účelem její generální opravy (již avizovaná sanace povrchů) a dále úprava zadního svahu pro zlepšení vstupu do nádrže.

Dále z dění v obci pouze ve zkratce, jelikož bych rád na tomto místě uvedl opis proslovu, který zazněl na srazu rodáků, a který do jisté míry sumarizuje vývoj v naší obci za posledních deset let.

Rekonstrukce vodovodu se chýlí ke konci, firma Zikuda dokončuje poslední úsek ve Vlastibořicích. Následovat bude uvedení hlavního řadu do provozu a dále obnovení povrchu asfaltů. Na základě výběrového řízení bylo minulý týden vybráno **svozové nákladní terénní vozidlo AUSA** s kontejnerovým nosičem pro svoz odpadu. Z 90% bude tato investice hrazena ze získané dotace. Podrobnější informace naleznete v příštím zpravodaji, to bychom již „nákladák“ měli mít předaný.

Dále probíhají projekční práce a inženýring na **rozšíření chodníků a dopravního značení v obci** (bezpečnostní opatření). Také intenzivně pracujeme na zpracování koncepce postupné **rekonstrukce veřejného osvětlení** a podali jsme žádost o dotaci na osvětlení. Dále probíhá výběrové řízení na řešení **odkanalizování Kampeličky** biologickou čistírnou odpadních vod. Během měsíce listopadu bude provedena **výměna zábradlí na balkonech v DPS** za nové ocelové pozinkované. Stávající zábradlí je v desolátním stavu. Dále se zpracovává zadávací dokumentace na **opravy obecních komunikací**.

Opis proslovu na srazu rodáků, konaného 5. září 2015

Od posledního 6. Srazu rodáků uběhlo již 12 let. Jsem rád, že jste přijmuli naše pozvání a přijeli se opět k nám, do Vlastibořic, podívat nebo se jenom přišli pozdravit se známými. Hodně se v naší obci za uplynulé roky změnilo. V roce 2003 měla naše obec 230 obyvatel, převážně starousedlíků a počet lidí pomalu klesal. Za 12 let zemřelo ve Vlastibořicích kolem 40 občanů a dalších 60 se jich odstěhovalo. Naštěstí se situace změnila, začali se k nám do obce stěhovat noví mladí lidé z blízkého i vzdáleného okolí. Dále se zvýšila porodnost a v obci tak přibýlo mnoho nových občánků.

Sami jste si také mohli všimnout opravených domů, které zdařile zrekonstruovali a zmodernizovali jejich majitelé, nebo výstavby nových rodinných domů (zhruba 30 nových domů), zbudovali jsme byty, přibyli obyvatelé v DPS. Nyní žije ve Vlastibořicích a jejich osadách 290 obyvatel a počet stále stoupá, což je o 60 více oproti roku 2003. Od posledního srazu rodáků se přistěhovalo kolem 120 občanů, narodilo se tu 40 dětí.

Na tento příznivý stav jsme zareagovali a nově jsme před čtyřmi roky zavedli vítání nových občánků. Příští rok na konci jara nás bude čekat již 4 vítání. Nastala tedy velmi dobrá změna – lidé v naší obci přibývá. Věřím, že je to podpořeno také vstřícným přístupem obce. Ať již plánováním a podporou nových lokalit určených pro bydlení (stěžejní dokumenty – územní plán, plán rozvoje obce), obnovou a rozšiřováním infrastruktury, spolkovou činností a dobrými podmínkami pro kulturu a sport. Také samotná poloha obce, její charakter a původní zástavba příznivě tento fakt ovlivňují. Je pravda, že díky tomu začínají pomalu převládat nad místními rodáky přistěhovaní občané, tzv. „náplavy“, jak si sami, ti kteří se nově přistěhovali do obce, říkají. Starousedlíků bohužel ubývá. Přesto je soužití všech bezproblémové.

Mohu tedy s klidným svědomím říct, že je obec Vlastibořice velmi atraktivní z pohledu lidí, kteří přicházejí na Obecní úřad s prosbou o pomoc najít vhodný pozemek či nemovitost pro bydlení. Těší nás také pozitivní reakce na současný stav obce od občanů, kteří obcí projíždějí, nebo zde jsou na návštěvě. Kladně hodnotí upravený stav obce a změny, které se zde za poslední roky odehrály.

Dnes již jenom malá část z občanů Vlastibořic pracuje v zemědělství, většina dojíždí za prací do okolních měst. Na druhou stranu našla celá řada cizích lidí svoje zaměstnání v naší obci. Máme zde několik firem, které dávají lidem práci a navíc odvádějí do obecní pokladny nemalé daně, sponzorují konané akce, podporují obec.

Jsmo rádi, že vesnice žije. Máme tu funkční obchod, konečně také restauraci, pravidelnou autobusovou linku. Funguje spolkový život, sami občané se postarali o to, že se místní mohou zapojit do činnosti dobrovolných hasičů, Sokola, pravidelně se scházejí naše seniorky, nyní také cvičí ženy jógu, na hřišti se hraje volejbal, fotbal, nohejbal, přes léto je v permanenci vodní nádrž s dobrou kvalitou vody, poblíž dětské hřiště a i tady, v Kulturním domě hrají občané stolní tenis, velmi aktivní je Jívina klub s celou řadou akcí pro děti i dospělé.

Rozpohybovala se činnost místní knihovny, jsme rádi, že ji navštěvují hlavně děti, ty také mohou navštěvovat Sokol, tvůrčí Dílnu, malé hasiče. Pravidelně, již mnoho

let, se konají tradiční akce – Masopustní průvod, divadelní představení, Velikonoční teniska, čarodějnice, Dětský den, Sousedské posezení, Letní slavnosti, hasičská soutěž O pohár starosty, již proběhly tři ročníky běžeckého závodu Okolo Vlasti, Vítání občánků, Drakiáda, vánoční nadílka s čerty a Mikulášem, rozsvěcení vánočního stromečku u obce, zpívání koled v kapli na Jivíně a další akce. Z dotazníku, jak se lidem u nás žije, vyplývá, že vesměs velmi dobře. I když by zde někteří chtěli mít ještě další možnosti a širší občanskou vybavenost. Ta samozřejmě může růst s přibývajícím počtem obyvatel. Je dobře, že v obci již řadu let výborně funguje obchod s potravinami a smíšeným zbožím, nově také již třetím rokem restaurace U Zvonice v Kulturním domě a také klub U Edy.

Za poslední roky jsme věnovali, zejména po dobu zoleťého starostování pana Jana Mareše, velkou pozornost opravě našich památek. Pod Vlastibořicemi byla opravena socha panny Marie, na návsi socha sv. Jana Nepomuckého a prostranství kolem ní, obě kaple na Jivíně a další stavby.

Vlastibořice jsou příkladné v tom, co se týká dodržování environmentálního programu. Vzniklo několik stání pro kontejnery na tříděný odpad, obyvatelé si mohou vzít na Obecním úřadě pytle na další plasty, pravidelný je svoz komunálního i nebezpečného odpadu, dobrovolní hasiči odvázejí staré železo, k dispozici je také kontejner na domácí odpad a staré oděvy, odpad se třídí i na hřbitovech, kompostuje se. Ve vesnici a jejím okolí je čisto. Velkou roli sehrává také to, že jsou u obce dva zaměstnanci, kteří sekají trávu, starají se o hřbitovy, odhrnují sněh, uklízejí veřejná prostranství. Nyní mají k dispozici i zametací vůz, traktůrek a sekačky. Podařilo se nám také vyměnit tepelné zdroje již ve třech objektech vlastněných a spravovaných obcí za ekologická a úsporná tepelná čerpadla.

V zrekonstruované faře máme Obecní úřad, který je k dispozici denně, v pondělí a ve středu dokonce do 19 hodin. Zde si mohou občané zařídit spoustu potřebného, funguje zde také Czech Point a ověřování podpisů. Spoluobčané jsou pravidelně o všem informováni místním rozhlasem, velice zdařilým Obecním zpravodajem a kvalitními internetovými stránkami. Již 25 let je vedena obecní kronika. Bohužel, ty staré nebyly nalezeny. V Obecním zpravodaji jsou lidé pravidelně seznamováni s naší historií, kterou za pomoci pana Anděla sepsal pan Oldřich Louda. Obec si váží přírody a byla vybudována naučná stezka, několik hezkých zastavení s informačními tabulemi.

Jak pan starosta Mareš, tak i já, pracujeme jako neuvolnění starostové při zaměstnání. Přesto se domnívám, že se nám podařilo zrealizovat celou řadu velkých akcí, do kterých se nepouštějí ani obce s mnohem větším rozpočtem a administrativním zázemím. Sami jste mohli vidět a ohodnotit přestavbu školy na DPS, celkově zrekonstruovanou faru, opravený Kulturní dům, Kampeličku, opravy v bytech nad obchodem, byly opraveny autobusové zastávky a prostranství kolem nich, velmi dobře funguje sportovní areál, ve Vlastibořicích a na Jivíně byly instalovány prolézačky pro děti, byla vysazena, také díky panu Beranovi a Zímovi, spousta zeleně. Obec využívá dotace, ale je také třeba říci, že dobře hospodaří. Snažíme se maximálně využívat dotačních titulů, zejména u investičních akcí, na které by jinak obec neměla v daném rozsahu dostatek finančních prostředků.

Nyní opravujeme vodovodní řad, byl opraven Kulturní dům, pořízeno zametací zařízení, nyní bude pořízena komunální technika na svoz odpadu. Plánů máme ještě mnoho. Rozšířit chodníky, veřejné osvětlení, komunikace, zvýšit bezpečnost silničního provozu v obci, modernizovat vodní nádrž, zbudovat sběrný dvůr, opravit a zmodernizovat obecní bytové domy, rozšířit možnosti parkování v obci, atd.

Tak snad příště, na dalším srazu rodáků, bude výčet úspěšně realizovaných akcí stejně tak široký, jako ten nynější. Pouze doufám, že to nebude zase až za 12 let, ale dříve!

Děkuji vám za pozornost a přeji hezkou zábavu a šťastný návrat domů.
Děkuji také všem, kdo se do pořádání této akce zapojil!

Další fotky ze Setkání naleznete na zadní obálce.

01

Vlastibořické Setkání rodáků – ohlédnutí

Mgr. Stanislava
Beksová

První sobotu v září se v nově opraveném Kulturním domě ve Vlastibořicích po dvanácti letech konalo Setkání rodáků. Předchozích šest setkání organizovala od roku 1979 vždy stejná „stará sokolská garda“ pod vedením pana starosty Mareše a jeho manželky. Dnes jsou tito starousedlíci, pokud ještě žijí, více než osmdesátiletí a tak se úkolu ujali mladší a postarali se, aby se ještě nejstarší rodáci mohli setkat. Domnívám se, že setkání starých známých, kamarádů, příbuzných splnilo svůj účel a líbilo se. Máme z toho hezký pocit i kladné ohlasy.

Návštěvníci Vlastibořic se mohli podívat do kostela sv. Kateřiny, navštívit Dům s pečovatelskou službou, zajít do nově přestavěné fary, ve které se nachází Obecní úřad a knihovna, prohlédnout si Kulturní dům s rekonstruovaným bytem a v něm výstavu fotografií místních obyvatel z jarní soutěže. Čekaly tam na ně průvodkyně (paní Reslová, Menclová, Petráčková a Malá), které je rády a erudovaně seznámily s chodem těchto našich institucí.

Od 15 hodin jsme přivítali naše hosty ve vyzdobeném sále v 1. poschodí. Všichni účastníci byli přivítáni a obdrželi pamětní list, zdarma pohoštění, mohli si zavzpomínat nad vystavenými starými fotografiemi, prohlédnout si kroniku, výrobky chlapců z místní dílničky pod vedením pana Vacka. Kulturní program připravila paní knihovnice Malá se sestrami Pacákovými a Aničkou Mikulovou. Dívky přednesly úryvky z básní Bohdana Kaminského, rodáka z blízké Husy, zahrály na nástroje a zazpívaly. Bohužel ošklivá sršeň překazila vystoupení Ivance, která to na zkouškách velmi dobře uměla. Poté je vystřídal veselý taneční vystoupení děvčátek z MŠ Svijanský Újezd, které s nimi nacvičila paní učitelka Černá. Svoje vystoupení také věnovaly jejich bývalé paní učitelce Blance Linhartové.

Účastníci srazu byli vesměs senioři a velmi nás potěšilo, že přijelo několik více než devadesátiletých rodáků. Nejstarší byli třiadvadesátiletí pan Koblre z Radimovic a paní Brožová z Jiviny. Obdrželi kytičku, stejně jako pan Hartych, který dorazil z největší vzdálenosti, z České Třebové. S tím, co se událo v posledních letech v naší obci, seznámil návštěvníky starosta Ing. Martin Beksa. Nejvíce rodáky zaujalo sdělení, že se počet obyvatel, i přesto, že nám starousedlíci umírají, stále zvyšuje. Od minulého srazu se počet lidí zvýšil o šedesát, na 290. V posledních letech začínají nad těmi, kteří zde žijí od narození, převládat obyvatelé, kteří se do Vlastibořic přistěhovali. Postavili si tu kolem 40 nových domů, obec zrekonstruovala nebo vybudovala řadu bytů, přicházejí senioři do DPS. Roste i počet narozených dětí. Ve Vlastibořicích, ale i na Jivíně a v Sedlíštkách, se zřejmě lidem žije dobře. Potlesk sklidil pan starosta za sdělení, že současná rekonstrukce vodovodního řádu nebude obec nic stát a ještě navíc, že budou v ceně opraveny místní komunikace, že obec není zadlužena a naopak, že má na účtu téměř šest milionů korun.

A tak se diskutovalo, vzpomínalo, děkovalo všem, kteří toto setkání pomohli uskutečnit. Velký dík patří paní Vladce Slukové a její dceři Janě za skvělé pohoštění, Adrianě, Renatě a Kátě za obsluhu a úklid, panu Mikulovi za roli fotografa, Standovi Bittnerovi a paní Petráčkové za všestrannou pomoc ze strany obce, také paní Bukovanové a panu Urbanovi za přípravu prostor, všem, kdo nám zapůjčili fotografie, panu Svačinkovi a hlavně paní Jitce Ledabylové a Blance Menclové za to, že se mnou do akce šly a vydržely. Ukázalo se, že jsou u nás pracovití, ochotní a obětaví lidé, kteří společně udělají mnoho. V tomto případě radost druhým. Moc si toho vážme.

Na závěr se hosté postupně přesunuli do přízemí, do restaurace, kde si mohli dát velmi dobrou a cenově příznivou večeři. Všem moc chutnalo a my panu Stibůrkovi děkujeme. Tak zase příště! Jenom doufáme, že to bude dříve než za 12 let.

02

„Jelen“ a koloběžky

Milan Jelínek

RALLYE SUDETY 2015 – 113 km / 3 953 m

Nastal čas posunout hranice možností jízdy na koloběžce v těžkém terénu. Proto padla volba vyzkoušet si to na jednom z nejtěžších bajkových závodů u nás v Teplicích nad Metují... Lákavé na závodě je nejenom značné převýšení a vzdálenost, ale i spousta kopců, překračujících 20% strmost. Trať vede převážně terénem, který je v některých kratších úsecích jen obtížně sjízdný i výjezdny, takže se asi šestina prakticky nedá jet vůbec [schody, skály, velké kameny, příkrost + únava]. Je to ovšem standart, který těžší bajkové závody doprovází, a který by část divicí se koloběžkářské [silniční] populace neakceptovala – to je ale ovšem to samé, jako bychom se divili, proč v pekařství nemají salámy...

Neposledním motivem pro mne i Miloše Tichého byla nedůvěra některých našich kolegů i bajkerů, že by se tento extrémní závod dal vůbec ujet, natož v časovém limitu stanoveném pořadatelem... Takže v sobotu 12. 9. 2015 se ráno v 6.00 (o dvě hodiny dříve, než startují bajkeři) postavili čtyři koloběžkáři společně s několika běžci na start. Poskytli jsme pro televizi ještě pár sebevědomých rozhovorů – jakože cíl je dát to za 10 hodin, nechat za sebou minimálně 60 bajkerů a vyrazili jsme vstříc neznámému dobrodružství.

První několikakilometrový kopec jsme ještě jeli společně, ale ve druhé třetině stoupání jsme s Milošem ostatním poodjeli. Než jsme dojeli na první občerstvovačku, tak jsem si až při 70 km/h na sjezdu uvědomil, jaké následky mohlo mít opakované přeběhnutí srnek těsně před Milošem... První třetina trati byla relativně spíše lehčí, takže v (jen) první hodině se dařil průměr přes 16km/h, pak už tato hodnota pozvolna jenom klesala. Od první občerstvovačky už jsme jeli každý sám za sebe. Za prvé jsem (nejen) já zabloudil a za druhé na téměř o generaci mladšího kolegu Miloše stejně nemám. Dobré to je v tom, že si každý jedeme svoje tempo a vzájemně se nezdržujeme. Některé prudké úseky je určitě ekonomičtější jen vyjít, neboť ve strmém terénu je odrážení výrazně namáhavější (tráva, kořeny, kameny, písek).

Drtivá většina sjezdů se však dá sjet, což předváděl místní znalec terénu Miloš, který to jel na obyčejné Kostce s normální světlostí způsobem, při kterém já bych byl desetkrát mrtvej. Ovšem v cíli přiznal, že si to zas tak neužil, protože mu z množství otřesů málem upadly ruce. Zato já jsem si to užíval, protože kolobka do těžkého terénu (z dílny Ládi Bartůňka) naprosto splnila

moje očekávání a tím je zejména vysoký komfort jízdy. Já vím, můžeme diskutovat o odpružené vidlici (ano či ne), mé výšce nášlapu (13 cm), typu brzd, technice jízdy a vést podobné chytré kecy – ale koloběžka je vždy do určitého terénu a kompromis je vždy něco na úkor něčeho. Samozřejmě je do lehčího terénu vhodnější terénka (á la „Krchňák“, „Jún“, „J.J.“) s nižším nášlapem a pevnou karbonvidlí, ale to není tento případ. Tím jen chci naznačit, že jet takto náročný terén na „krabicové“ terénce kteréhokoliv výrobce je naprosto nevhodné a nebezpečné a přirozeně si to člověk užije s vhodnějším vybavením. Týmový kolega Standa Řezáč by Jizerskou padesátku bezpochyby také zajel v první stovce na obyčejných dřevěných běžkách, ale asi by si to zrovna moc neužil...

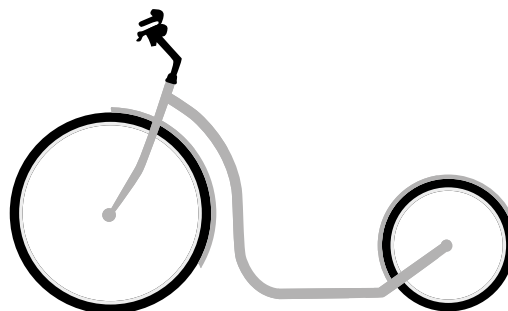
První bajkeři nás dostihli dle očekávání na 50 km a postupně nás předjížděli již značně roztroušeni po trati, takže jsme si vzájemně ani moc nepřekáželi. Při míjení od nich často zaznívala slova „velký respekt“ a podobně. Rovněž já jsem na oplátku obdivoval jejich bravurní umění při rychlých sjezdech v tomto těžkém terénu. Téměř na stém kilometru jedeme podél velkých voňavých konopných polí. Na mojí otázku „je to to co si myslím?“ odpovídá místní pán, že ano, ale že to je „jen“ technické konopí. Následuje ostrý strmý sjezd po stráni dolů (cca 35%), tady to raději snesu, nehodlám se přeci zrakvit teď ke konci závodu. Únava už se začíná projevovat na rychlosti, která je navíc limitovaná občasným kousáním křečí v lýtkách, a kopce ani v závěru zdá se nemají konce. Konečně cíl a s ním i splnění ranního sebevědomého prohlášení (čas pod 10 hodin, 114 bajkerů za sebou). Jsem rád, že se závod zadařilo dát, horolezeckým žargonem řečeno, „on sight“ – na první pohled, aniž bych viděl metr trati v naprosto přesně odhadnutém čase. Smyslem našeho počínání bylo nejen ukázat, že to jde, ale i přitáhnout

část koloběžkářské populace na kratší vytipované připravované terénní závody v příštím roce, které se budou bodovat celkově.

Musím zde v neposlední řadě vyzdvihnout na naše poměry nebývale vysokou úroveň, četnost i šíři sortimentu občerstvovacích stanic. Šetřil jsem si pořad pití, ale tím, že občerstvovaček bylo hodně, tak jsem jel skoro pořad s plným bidonem. Celkově jde o velmi dobře propracovanou a zorganizovanou akci.

Výsledky:

1. Miloš Tichý (9:47)
2. Milan Jelínek (9:59)
3. Lukáš Šmahel (11:06) /všichni v limitu/
Jiří Pilný 60 km (6:00)

02

„Jelen“ a koloběžky

Liberecký den,
17. 7. 2015

Jelen dokázal přejet republiku pod 24 hodin

Liberec – Koloběžkový přejezd republiky ze Šluknova do Vyššího Brodu zvládla trojice koloběžkářů pod 24 hodin. Mezi nimi byl nejlepším Milan Jelínek „Jelen“ z Liberecka, který najel 360 km (5000 m převýšení) za 21 hodin a 41 minut.

V ŠEDESÁTI VÍTĚZ. Koloběžkář Jelen zdolal republiku pod 24 hodin. Autor: archiv

„Forma trošku zatím je, a tak jsme čekali, že to dáme pod 24 hodin“, přiznal vítězný Jelínek, který byl, se svými šesti křížky na zádech, nejstarším účastníkem závodu. „Bylo to bez krize, jelo se mi dobře, na jeden zátah. Přestávky jsem měl miniaturní, dohromady tak kolem dvaceti, celkově 80 minut. Ale to bylo to, když byla žízeň nebo hlad a bral jsem si vodu od doprovodu. Snažil jsem se nezdržovat“, potvrdil Jelen, který jel sólo, i když původně s ním chtěli jet další. „Je to lepší jet na vlastní triko“, přiznal taktiku. Na ojedinelý závod vyrazilo 15 závodníků s cílem buď jen ujet anebo čas přiblížit 24 hodinám. Plovoucí start byl ve Šluknově, cíl ve Vyšším Brodě. Závodník musel povinně projet dvě kontrolní místa (Brandýs n. L. a Týn n. Vlt.) a také každé dvě hodiny hlásit počet ujetých kilometrů, jinak bylo na každém zvlášť, kudy pojede. „Několik závodníků bloudilo už na začátku kolem České Lípy, já sám jsem bloudil nejméně sedmkrát, což bylo 15 km navíc. Ale to není nic výjimečného. Průjezd Kokořínským údolím mezi skalami za svitu svatojánských mušek, to byla nádhera“, vzpomínal koloběžkář. Z pohledu bezpečnosti je jízda nejhorší v noci, kdy hrozí střet se zvěří. „Do mne u Brandýsa narazil jezevec, výsledkem byla vyhnutá brzda a přibrzděné zadní kolo dalších 200 km, což jsem zjistil bohužel až v cíli. Nejméně třikrát jsem měl téměř srážku s vysokou zvěří, na vozovce mě též překvapily desítky přejetých exemplářů, nejvíce ježků“, podotkl. Objíždění Prahy na Říčany se i díky GPS tradičně neobešlo bez bloudění. „Garmin totiž občas tvrdošjně ukazuje dlouho jiný směr cesty, než člověk podvědomě cítí“, řekl. Ráno kolem Sázavy u Týnce i rybníků bylo nádherné, ale také velmi

studené. Pak začíná druhá kopcovatejší polovina trati, zatím ještě po horších silnicích. Avšak v jižních Čechách se povrchy silnic výrazně mění k lepšímu. „Sedlec Prčice, to je vzpomínka na dálkové pochody a konečně Týn nad Vltavou. Pítí a strava už tolik nechutná, jako na začátku. Zvolil jsem těstoviny s tuňákem a zeleninou, a to prokládal gelovými sajrajty“, přiblížil. „Dále cesta vedla kolem obra Temelína a v táhlých kopcích na dosah od Hluboké, Budějic a Krumlova až do cíle“, doplnil borec, který se cítí po náročném závodě v pohodě: „Jen cítím stehenní svaly, ale nebelhám“, smál se veterán. „Jsem rád, že jsem to mladším soupeřům natřel, i když jsem byl mezi nimi nejstarší. Proto jsem maximálně spokojený“, dodal. Umístění: 1. Milan Jelínek (Silvini Madshus team), 21.41 hod., 360 km, 2. Zdeněk Červenka 23.14 hod., 354 km, 3. Přemysl Ježek 23.41 hod., 363 km. Nejvíce najel Matěj Kosnar, který časem 28.23 hod. absolvoval 393 km. Do cíle dorazilo dvanáct soutěžících. Pro Jelínka byl tento závod nejdelším na koloběžce. Předtím absolvoval závod Paříž Roubaix (260 km) a jednu etapu Tour de France (245 km). Letos ještě chce zvládnout na koloběžce sedlo Grossglockner a jet v Dolomitech do výše 2 700 m.n.m.

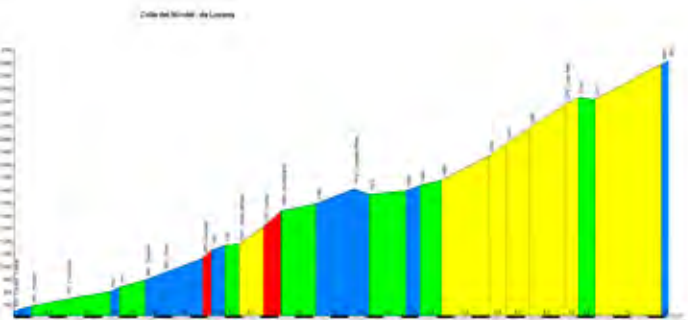

**Itálie sedlo Colle del Nivolet 2 612 m,
ca. 2 000 m převýšení, 37 km**

Nastal čas zajet si zatrénovat na nějaký cyklisty často vyhledávaný průsmyk. Volba padla na sedlo v oblasti Grand Paradiso Colle del Nivolet z důvodu „slepé“ silnice, která bývá motoristicky méně frekventovaná. Slušná asfaltka z Locana (600 m n.m.) různých sklonů, až po několikakilometrové úseky 15%, vede tisíci zatáčkami až na vrchol Nivolet (2 612 m n.m.).

Cestou je několik (i 3,5 km dlouhých) tunelů, takže je dobré mít světlo. Pro případné osvěžení se celou dobu jede kolem ledovcové říčky i dvou velkých přehrad. Nahoře jsem byl (bez tlačení desetakilové trekplášťové KICKBIKE G4) za 4 hodiny. Úplně zadarmo to ale nebylo, zvláště když se člověk občas poměruje z „cyklobuřtama“, na které momentálně má. Jedna cyklolahev na celou trasu však nebyla zrovna moc a tak italské kafe za euráč v restauraci u jezera neskutečně chutná. Únava z nohou po kolena ponořených do studené vody proto odchází jen velmi zvolna. Odměnou dolů je ovšem parádní sjezd, při kterém jsem auta jedoucí v tu chvíli přede mnou poměrně rychle předjížděl, protože serpentiny z kolobky jsou krásně přehledné... Nejlepším adrenalinem však byla jízda v několikakilometrovém skoro přímém tunelu s perfektním povrchem ve sklonu 15 % bez brzdění. Tady by mě předjel snad jenom Karel Krchňák, ale musel by jet přes stovku... Několik desítek km ve sjezdu v takovéto krajině, to je balzámek na dušičku a inspirace na vymějšlení dalších kravin.

Milan Jelínek

Čeled'

Nezanedbatelnou část obyvatel, kterou využívali pro práci sedláci a větší chalupníci, tvořila na vsi čeled'. Byli to zpravidla mladší lidé, mnohdy ještě děti, žili a stravovali se u hospodáře, u kterého sloužili. O věku některých čeledínů se dovídáme z oznámení pana faráře věřícím z r. 1821: „kterézkoli děti neb služební čeledínové od 8 až do 15 let staré...“

Jak vypadal život čeledi ještě ve 2. polovině 19. století, o tom nám mnohé napoví „Čelední řád pro království české“ z r. 1866. Několik krátkých ukázek:

§ 10. Čeledín povinen jest hospodáře svého poslušen a jemu věren býti, uctivě se k němu chovati, pravdu mluvíti a vůbec pilným, opatrným, pořádným a čistotným býti. On se ke všem osobám, jenž přináležejí k rodině hospodářově slušně chovati, s ostatní čeledí dobře se snášeti a všeho haštěření, klevetění a pomlouvání pána svého, rodiny jeho se zdržovati. Čeledín má domácí pořádek, hospodářem ustanovený, bedlivě zachovávat a jeho rozkazy, napomenutí a domluvy uctivě, skromně vyslechnouti.

§ 12. Bez povolení hospodářova není čeledínovi z hospodářova domu odcházeti a přes čas povolený někde se zdržovati. Proti záповědi hospodářově nemá čeledín nikoho na návštěvu přijímati a jest mu přísným trestem zakázáno, bez povolení hospodářova někoho přes noc přechovávat.

§ 14. Čeledín nesmí bez vědomí a dovození hospodáře svého svůj oděv, prádlo a jiné věci schovávat mimo dům, v němž slouží, a musí dopustiti, kdyby mu pán truhlu, kufr nebo jiné schránky v jeho a jednoho svědka přítomnosti prohledal.

§ 16. Když čeledín uváže se ve službu, stane se společníkem domácím a přijde pod zvláštní dohled hospodářův. Hospodář má jej vésti k tomu, aby v domě i mimo dům mravně a slušně se choval, a má ho přidržovati, aby navštěvoval služby Boží v neděli a ve svátek a nedělní opakovací hodinky zákonem nařízené.

Kromě čeledi patřili do kategorie zemědělského dělnictva deputátníci s rodinami, kteří pracovali za mzdu a deputát, jehož součástí byl i deputátní byt, a dále příležitostní dělníci pracující za denní plat, docházející do práce denně.

22. Společenský, kulturní a náboženský život, křesťanství a církev římskokatolická, výpisy z knih kostelních

Část volného času si uspořádal člověk individuálně v rámci své rodiny, jistý vymezený úsek zaujímal společenský a kulturní život. V něm si velkou úlohu osobovala církev, která jednak stanovila dny volna, neděle a svátky, kdy se sluší rozjímati o věcech víry, jednak vyplňovala část volného času náboženským obřadem.

Většina společenských zábav, spojených někdy s domácím zaměstnáním (přástky, dračky ap.) se uskutečňovala v zimním období, kdy ustaly polní práce. Pozůstatky různých pohanských zvyků probíhaly v souladu s cykly přírody a života, církev proti nim marně bojovala a nezbylo než přizpůsobit liturgii: vánoce nahradily

slavnosti slunovratu, velikonoce odpovídají jarnímu vítání jara, při obou svátcích se koledovalo, za koledování příslušel koledníkům dar, o který prosí. Sotva odbyty koledy vánoční nastal masopust (od Tří králů, jimiž končí doba vánoční do Popeleční středy, již začíná velikonoční půst). Jak nám dosvědčují zejména výtky mravokárců, byl masopust již od 14. století nejveselejším a nejrozmařilejším obdobím v roce. Hodováním, pitím, tancem a rozpustilými hrami si naši předkové vynahrazovali postní odříkání, které následovalo po masopustě.

Tak jak konec žní se oslavoval dožínkami a podzimní čas po skončení sklizně posvícením (oslava posvěcení chrámu Páně) s různými dozvuky, vrcholil masopust posledními třemi dny, kdy se slavnostně pochovával. Po posvícení následovalo zlaté pondělí, což je název pondělní taneční zábavy, kterou posvícení vrcholilo, i když třeba trvalo tři dny a pak se za týden konaly dozvuky. Patřilo k dobrému tónu zvat a oplácet návštěvy přespólních přátel. Tam, kde okolní posvícení na sebe navazovala, lidé pro samé radovánky neměli čas na práci. Proto vydal císař Josef II. v úmluvě s církví nařízení, všechna posvícení konat na sv. Havla, tzv. císařské, třetí říjnovou neděli. Lid si však své posvícení nedal vzít, a proto se mnohde slavila posvícení obě.

Pout' na rozdíl od posvícení se konala na oslavu svatého (patrona), jemuž byl zasvěcen kostel /kaple/, oslavy ale byly kratší.

Kromě společenských svátků se slavily i svátky soukromé jako narozeniny, jmeniny, abrahámoviny a různé ty – desátiny od padesáti nahoru. Sem patří i námůvky, zásnuby, oddavky, křtiny a dokonce i pohřeb. Řád těchto tří posledních církev pevně stanovila, ostatní zvyklostí doprovázející tyto obřady byly vždy spojovány s hodováním a veselím.

O kulturním životě našich předků v době středověku nic nevíme. Teprve z archivních záznamů se dovídáme, že v létech národního probuzení panoval ve Vlastibořicích čilý ruch. Díky paní Růženě Kvačkové zachovalo se nám dosti zpráv alespoň o ochotnickém divadle.

Náboženský život

Náboženství ovlivňovalo život vesničanů již od doby založení vsi. Zprvu uctívali bohy pohanské, pak jediného, křesťanského. Dnes není možné pochopit ono niterné středověké zaujetí, s nadějemi vzhlížející k nadpřirozenému, božskému, mocnému. Když člověk nemohl ovládnout vnější síly přírody, aspoň v duchu se přimkl k síle o níž věřil, že je ještě mohutnější. Být dobře s bohy, to dávalo lidem víru v život.

Církev myšlenkově pronikala do všech vrstev společnosti. Šířilo se učení o „trojím lidu“ odůvodňující vládu jedněch nad druhými. Poddaní mají pracovat, šlechta má chránit společnost a duchovenstvo bdít nad správou obou skupin. Církevní aparát pronikal do poslední chalupy. Bez kněze nemohlo být pokřtěno novorozeně, bez církevního posvěcení se každé soužití muže a ženy jevílo hříšným, bez pohřbu na posvěcené půdě byl ohrožen posmrtný život země-

lého. Mimořádně významné místo zaujala teze o svátosti oltářní. Pouze při mši ve „svatém přijímání“, když přijal tělo samotného Krista, mohl se věřící spojit s Bohem a doufat ve spasení. Jelikož tento akt se mohl dít jen za přispění kněze, vzrůstala váha duchovenstva jako nezbytného prostředníka mezi prostým křesťanem a Bohem. Odrazilo se to ve výsadním společenském postavení duchovních osob.

Náboženská výchova byla zavedena již na školách (kpt. 12). V rodinném archivu se mi zachovala učebnice biblického dějepisu Starého i Nového Zákona pro školy obecné z r. 1899 pro dívky 6 až 12 leté. Kniha má 216 stran a 98 kapitol, je to výklad bible z hlediska římsko katolické církve, od čtvrtého tisíciletí před Kristem až do poloviny prvního století po Kristu. V předavku knihy se dívky dovídají, že „ona jedna, svatá, katolická a apoštolská Církev, která, byvši na skále Petrově založena, pod ochranou Ježíše Krista a opatrováním Ducha svatého nyní již osmnácte věků pevně stojí, a přese všechny nájezdy pekelných mocností trvati bude až do skonání světa. Byla sice pronásledována, ale krev mučedníků stávala se semenem nových křesťanů. Po bouři dával jí Bůh a opět jí dá vítězství. Blahoslavený tedy, kdo s ní jsa spojen, s ní v Ježíše, požehnaného Syna Božího, věří, v něj doufá, a jemu všelikerými dobrými skutky slouží. Až Pán opět přijde, s mocí velikou a velebností, uzná jej za svého a uvede s sebou do života věčného. Tam bude patřiti tváří v tvář Páně, jenž počátek i konec, na trůně velebnosti jeho, se všemi svatými bude pak jemu se kořiti a jej chváliti a velebiti na věky věkův.“

Povinné vyučování náboženství trvalo až do konce 1. světové války, dívky byly ze znalostí náboženství zkoušeny. Podobně jako mládež byl vyučován a vychováván, stále veden a opravován i člověk dospělý. Vedle desatera Božích přikázání musel dodržovat i pět závazných církevních přikázání: 1. světití zasvěcené svátky; 2. v neděli a ve svátky slyšeti celou mši; 3. posty zachovávat; 4. jednou do roka se zpovídati; 5. v zapovězený čas nedržeti svatebního veselí. Církev požadovala, aby i ten nejposlednější příslušník venkovské chudiny se každoročně vykázal potvrzením (cedulkou) o vykonané zpovědi.

Vliv církve silně zasahoval do občanského i soukromého života lidu, církev se podílela i na politické moci státu a počátkem 20. století vstupuje i do politického boje. Za 1. světové války reakční charakter politického klerikalismu v našich zemích vrcholí, čeští klerikálové podporovali válečnou politiku rakouskou až do poslední chvíle před zánikem Rakouska. Polní mše a žehnání zbraním uprostřed jatek světové války k popularitě církve a jejich představitelů také příliš nepřispěly. Proto mezi hesly „Pryč s válkou“, „Za národní svobodu“, „Pryč s trůny“ se ozývá v té době neméně populární heslo „Pryč od Říma“. Katolická církev pádem habsburské monarchie ztratila hlavní mocenskou oporu. Již v listopadu 1918 byl vydán výnos, kterým byla zrušena povinná náboženská výchova na školách, povinná účast žáků a učitelů na bohoslužbách, z tříd byly odstraněny náboženské symboly – křicifixy. Politické působení církve ve veřejném životě bylo značně omezeno, byla uzákoněna reforma manželského práva a usnadněna možnost vystoupení z církve, v důsledku čehož ztratila církev ř. k. i ve Vlastibořicích mnoho věřících. Hospodářská moc církve však zůstala téměř nedotčena, z téměř 60 000 ha zemědělské a 240 000 ha veškeré církevní půdy, která propadla zákonem o pozemkové reformě, téměř 85% zůstalo v rukou různých církevních institucí. V období 1945–1948 církev tento majetek ztrácí (108 souborů v průměrné výměře 2 468 ha, z toho 34 000 ha olomoucké arcibiskupství, 15 000 ha strahovský klášter).

Po únoru 1948, kdy se ve státě ujímá moci diktatura proletariátu, dochází k omezování církví. Od r. 1949 dozíral stát na majetek církví a náboženských společností, kterých bylo státem devatenáct povoleno. V Československu nebyla církev odloučena od státu, stát hospodářsky zabezpečoval činnost církví.

Po svržení komunistické vlády v listopadu 1989 se obnovila náboženská svoboda a všechny násilné zásahy státu do vnitřního vývoje církví byly odstraněny. Svobodně a bez omezení začaly pracovat řeholní řády a kongregace. Všechny diecéze dostaly své biskupy, koncem května 1993 zřídil papež Jan Pavel II. nové sufragánní biskupství v Plzni a současně byly nově upraveny hranice ostatních českých diecézí. Území České republiky pokrývají dvě církevní provincie – česká a moravská (1. Arcibiskupství pražské, 2. biskupství českobudějovické, 3. královéhradecké, 4. litoměřické, 5. plzeňské, 6. arcibiskupství olomoucké, 7. biskupství brněnské, 8. ostravsko-opavské.)

Nevyřešeny dosud zůstaly majetkoprávní vztahy a ekonomické zabezpečení církve. Církev ř.k. i přesto že dnes ovlivňuje v České republice již jen malou část společnosti (málokdo z těch hlásících se ke katolické církvi dnes dodržuje jednu z pěti závazných církevních přikázání jednou do roka se zpovídati), činí si po roce 1989 restituční nároky neúměrné jejímu postavení a vlivu. Vlčí dravost s jakou se o majetky uchází, odradila mnohého z věřících a způsobila pokles její prestiže. Společnost dnes očekává od církve snad jen jedinou prospěšnou aktivitu – činnost sociální a charitativní.

Poněvadž většina čtenářů těchto Pamětí, tak i jako já, se již náboženství na škole neučili, těžko mohou chápat život našich předků, s náboženstvím tak úzce spjatý. Abych jim toto pochopení usnadnil, přečetl jsem nejen výše uvedenou učebnici biblického dějepisu, ale seznámil jsem se i s některou další náboženskou literaturou, neboť není dobře číst pouze jedinou knihu, a v kostce uvádím, co považuji za důležité. Možná, že se v něčem mýlím, neomylným ve věcech církevních je pouze papež.

— pokračování příště >>

dílo
Ing. Oldřicha
Loudy

na pokračování

Obecní Zpravodaj vydala
© Obec Vlastibořice
v říjnu 2015

Adresa redakce:
Obecní úřad Vlastibořice
Vlastibořice 23
463 44 Sychrov
tel.: +420 485 146 025
e-mail:
zpravodaj@vlastiborice.cz
www.vlastiborice.cz

Redakce:
Ing. Martin Beksa
Pavel Svačina
Dušan Koutník
Mgr. Lucie Koutníková
Stanislav Bittner
Tomáš Vacek

Jazyková korektura:
Mgr. Lucie Koutníková

Fotografie na obálce
© Redpoint Team

Grafická úprava
© Tomáš Vacek

ISBN: MK ČR E 20317

04

Zkuste bezinkový likér

S láskou
Soňa Trsková

K září patří sběr plodů černého bezu – bezinek. Tyto tmavé, drobné plody – bezinky v sobě skrývají poklad pro udržení našeho zdraví. Především jsou bohaté na vitamín C. Obsahují také draslík a ovocnou kyselinu.

Proč právě bezinky?

- šťáva z bezinek pomáhá při chřipkách, nachlazeních a zvyšuje obranyschopnost organismu
- snižují horečku
- podporují pocení
- mají močopudné účinky
- čistí krev
- podporují krevotvorbu
- mírní bolesti
- sušené bezinky zmírňují průjem

Rozhodla jsem se loni vyzkoušet bezinkový sirup a bezinkový likér. Obojí dopadlo na výbornou – chodila jsem téměř pravidelně upíjet:-)

Bezinkový sirup

Potřebujeme:

- 1 l zralých plodů bezinek
 - 0,5 l vody
 - 0,5 kg cukru
 - kousek celé skořice
 - pár hřebíčků
 - citrón
- Nasbírejte za sucha dobře zralé plody černého bezu. Pozor – nedoporučuje se konzumace bezinek zasyrova – jsou mírně toxické. Převařením se toxicita ztratí.
 - Bezinky otrhejte, opláchněte a svařte s 0,5 l vody. Potom je vymačkejte (propasírujte) přes plátno nebo plínku. Pozor dost barví – raději mějte zástěru:-). Do získané šťávy přidejte 0,5 kg cukru a míchejte, než se cukr rozpustí. Přidejte ještě hřebíček, kousek celé skořice a trochu nastrouhané kůry z dobře omytého citrónu. Ještě dochuťte vymačkanou šťávou z citrónu.
 - Průběžně ochutnávejte a doladujte tak, aby vám šťáva chutnala. Když budete s chutí spokojeni – nalijte horkou šťávu do dobře vymyté, horkou vodou a vodkou vypláchnuté lahve a zašpuntujte.

Je líbo spíše bezinkový likér?

Jednoduše přidejte do získaného sirupu alkohol. Může to být rum, vodka, slivovice... Já tam dala slivovici v poměru 60 % šťávy a 40 % alkoholu, ale můžete dát 50 na 50. Upravte si poměr podle sebe. Likér i šťáva takto připravené jsou opravdu vynikající a velmi doporučuji vyzkoušet všem, kdo je ještě neznají.

Z bezinek můžete také připravit bezinková povidla nebo bezinkové víno. S tím zatím nemám zkušenost, tak třeba příště:-)

05

Ohlédnutí za Sokol- ským létem

Letní prázdniny i měsíc září byly, co se běhu a běžeckých závodů týká, celkem pestré, a i současné mírné počasí babího léta běžeckým zážitkům i výkonům opravdu přeje. Děti z atletického kroužku Sokol Vlastibořice se ve vyšším počtu účastnily v září závodu v Babicích, za zmínku však stojí i další zajímavé akce.

Letní prázdniny i měsíc září byly, co se běhu a běžeckých závodů týká, celkem pestré, a i současné mírné počasí babího léta běžeckým zážitkům i výkonům opravdu přeje. Děti z atletického kroužku Sokol Vlastibořice se ve vyšším počtu účastnily v září závodu v Babicích, za zmínku však stojí i další zajímavé akce.

Lucie Koutníková

Závody v Babicích pořádá v běžecké komunitě velmi populární běžecký sportovní oddíl SK Babice, který reprezentuje řada vynikajících běžců i hobíků, které spojuje láska k běhu. Na přátelskou sportovní návštěvu jsme na **Babický 1/4maraton** zamířili již loni. Pro velký úspěch jsme se rozhodli naši návštěvu 12. 9. 2015 zopakovat. Oproti loňsku měl závod zbrusu novou trať. Loni trasa vedla Babickým lesem, ale z důvodu nenalezení dohody obce s majitelem lesa musel být závod narychlo přeplánován. Dětská trasa tak nakonec vedla po asfaltu středem vesnice, která sice byla náročnější z pohledu povrchu i ostřejších zatáček, kvůli čemuž tak došlo k několika menším kolizím, kde si ale závodníci užívali početnější divácké kulisy a intenzivnějšího fandění. V mladší kategorii na trase 500 m obsadil náš závodník **Jakub Svačinka** s časem 3:02 pěkně 14. místo. Kuba ztratil drahocenné sekundy, když si ho v průběhu závodu našla smůla a naopak opustila běžecká bota. Nehoda mu tak zhatila plány na mocný finiš, kterým by si jistě o několik pozic polepšil. V kategorii starších dětí nás reprezentovali také na trase 500 m tři naši závodníci. Na nejlepší umístění dosáhla **Anička Mikulová**, která skončila na 13. místě s časem 2:38, gratulujeme! Na 17. a 18. místě pak doběhli v těsném závěsu **Matyáš Koutník** a **Lukáš Bittner** s časem 2:53. Bohužel ani Matyáš s Lukášem se smůle nevyhnuli, protože se hned po startovním výstřelu v úzkém prostoru startu zapletli do pádu tří závodníků a startovní prostor tak s velkou ztrátou opouštěli jako poslední. Přes oděrky způsobené pádem ale bojovali jako lvi a poslední pozice přenechali konkurenci. Všem našim reprezentantům velmi děkujeme za jejich vynikající sportovní výkon, nasazení i účast, protože příští rok to už určitě vyjde! Nelze opomenout ani výkon **Dušana Koutníka**, který Sokolu Vlastibořice také neudělal ostudu a zaběhl si trasu na 10,5 km v čase 44:47, což v kategorii znamenalo pěkně 8. místo (celkově 32 místo). Také gratulujeme! ☺ Děkujeme také Zdeňkovi Mikulovi za pomoc při transportu závodníků do Babic!

Dalším ze slavných závodů bylo Mistrovství ČR na trase **Běchovice – Praha** na 10 km, závod, který se

chlubí nepřetržitou tradicí již od roku 1897, a je tedy nejstarším bez přerušení pořádaným závodem v Evropě. **Dušan** si zde 27. 9. 2015 doběhl pro svůj osobní rekord **39:55**, v kategorii tak obsadil 38. místo z 306 běžců (celkové umístění 244. ze zhruba 2600 přihlášených běžců a běžkyň).

Zajímavou sportovní událostí byla legendární **Jizerská 50**, která měla letos podruhé ve své historii i svou letní běžeckou variantu, letos poprvé ale její trasa kopírovala zimní variantu v celé délce. Startovalo se 5. 9. 2015 v Bedřichově, závodníci probíhali Novou Louku, Kristiánov, Rozmezí, Knajpu, Jizerku, Smědavu, obíhali horu Jizeru, minuli Krásnou Máří a Hřebínek, přebíhali Olivetskou horu a kolem přehrady na Černé Nise se vraceli zpět do Bedřichova. Povrch trasy obsahoval 65 % asfaltu/panelů a 35 % lesních cest, její celkové převýšení činilo 937 m. Dušan závod v dresu Sokola Vlastibořice zaběhl v čase **4:07:06** a obsadil celkově 40. místo (ze 165 závodníků) a 15. místo ve své kategorii (ze 43 závodníků).

Nejnáročnějším letošním závodem byl druhý ročník **Jizerského UltraTrailu (JUT)**, který se konal 18. 7. 2015 v době velkých veder. Tento těžký závod nabídl celkem 69 km a převýšení 2650 m. Běžci vyběhali v 8 hodin ráno z Josefova Dolu od Hájenky v Pekle, seběhli Mariánské schody, zdolali několik lyžařských sjezdovek, minuli přehradu Souš, osadu Jizerku, protrženou přehradu, Knajpu, absolvovali technický seběh kolem Velkého Štolpichu do Ferdinandova, následný výběh na Bílou Kuchyni a Olivetskou horu, proběhli kolem přehrady Černá Nisa, a přes Bedřichov a Janov zamířili zpět do Pekla. Za Sokol Vlastibořice se JUTu účastnil opět Dušan. Závod absolvoval v čase **9:09:10** a obsadil tak celkově 28. místo (z 236 závodníků) a 13. místo ve své kategorii (z 80 závodníků).

Nakonec jsem si nechala závod v orientačním běhu **Chrastavský pohárek**, který jsme si zaběhli 20. 9. 2015. V kategorii **HDR** v konkurenci 50 závodníků zvítězil osmiletý **Matyáš Koutník**, kterého pak napodobil Dušan mezi 56 závodníky v kategorii **P**. Další „Sokolíci“ se bohužel nezúčastnili. Za zmínku určitě stojí, že v kategorii **D60** na tomtéž závodech obsadila krásné čtvrté místo nejzkušenější orientační běžkyň Vlastibořic, naše knihovnice **Jitka Malá**.

TJ Sokol Vlastibořice je otevřen dalším dospělým zájemcům o členství, kteří by rádi naši obec reprezentovali při různých sportovních akcích. Přihlášku je možné směřovat buď na email: sokol@vlastibořice.cz nebo na kontakty uvedené na webových stránkách www.sokol.vlastibořice.cz. Momentálně máme dospělé nohejbalisty a běžce a dětskou běžeckou přípravku (ta má ale bohužel – nebo spíš našťěsti) momentálně plno.

Strom Ultra Maraton

Sokol Vlastibořice v sobotu 17. 11. 2015 pořádá první ročník ultraběhu na 50 km Strom Ultra Maraton. Ultramaraton bude pro zájemce doplněn neměřenou kategorií, které se bude moci zúčastnit kdokoliv, kdo zaběhne, ujde nebo ujede na kole celou nebo část trasy.

Pro oba závody budou k dispozici tyto občerstvovací stanice:

17. km – Vrchovina: 10:00–12:30

25. km – Trávníček: 10:30–14:00

38. km – lesní cesta mezi Sedlíškou a Vorklebicemi: 11:30–16:30

Trasa míjí významné stromy v okolí naší vsi a v ceně startovního je i letáček s jejich popisem.

Registrovat se můžete předem na stránkách www.sokol.vlastiborice.cz nebo u mne na adrese Vlastibořice 25. Poslední možností je pak registrace ráno před startem od 8:00 do 8:30 u Kulturního domu. Startovné na hlavní závod je 200 Kč, na neměřený doplňkový 100 Kč.

Dušan Koutník, tel. 739242081

Divadelní víkend ve Vlastibořicích

V zdravém těle zdravý duch. Toto Tyršovo heslo patří k Sokolu stejnou měrou, jako ochotníci do Vlastibořic. TJ SOKOL Vlastibořice pořádá ve spolupráci s obcí Vlastibořice ve dnech 23.10. až 25. 10. 2015

Divadelní víkend ve Vlastibořicích. Příznivci ochotnického divadla všech věkových kategorií se tak mohou těšit na celkem tři představení.

V pátek, 23. 10. 2015 od 19 hodin, vystoupí divadelní společnost VOJAN z Českého Dubu s komedií *Když se zhasne*. O něco dál to k nám bude mít v sobotu 24. 10. 2015 divadelní spolek PIK-ART, který přijede z Úštěku se svou jednoaktovou situační komedií *Boum, boum Pierre!*, která začne v 17 hodin. Pokud děti vydrží, můžete je vzít sebou. Dle souboru je představení vhodné pro děti od 10 let. Dětské představení, které se bude konat v neděli 25. 10. 2015 od 14 hodin, tento minifestival uzavře. Jakou pohádku a kdo nám ji zahraje, bylo v době uzávěrky Zpravodaje ještě v jednání.

Všechna tři představení se budou konat v Kulturním domě ve Vlastibořicích a vstupné bude **50 Kč za dospělého a 30 Kč za dítě** za každé představení. Bližší informace o představeních najdete na plakátovacích plochách.

Za TJ Sokol, Pavel Svačinka

Matyáš s Lukášem finišují na závodě v Babičích

119. ročník Česká spořitelna Běchovice-Praha 2015
27. 9. 2015

Dušan na závodě Běchovice – Praha vybíhá obávaný „Hrdlořezák“

Kuba s Aničkou na závodě v Babičích bojují jako lvi

Dušan na závodě Jizerská 50 dobíhá do cíle

Lukáš s Matyášem na startu závodu v Babičích – odhodlání jim nechybělo:)

*Vlastibořické
Setkání rodáků 2015*

